

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

שידוך ראוי מר מרטי ג'ייקובס

הכרה בכך. "תראה", הסביר אחר כך, "אתה תהיה חייב להיפגש עם הרבי קודם".

כמי שגדל בשכונת קראון הייטס, יצא לי לראות את הרבי פעמים רבות. למדתי בתיכון ממלכתי, אך בשעות אחר הצהריים למדתי בישיבת "חיים יוסף", שהייתה ממוקמת לא רחוק מ-770. כך יצא שהתפללתי שם מספר פעמים וראיתי את הרבי, אך מעולם לא יצרתי עמו קשר ישיר.

כעבור שבוע, בימי חול המועד סוכות, חיכינו - גולדה, אימה ואני - על שדרת איסטרן פארקוויי, מחוץ ל-770, בשעה שאביה נכנס לחדרו של הרבי. השעה הייתה כבר אחרי חצות כשהוא יצא ואמר לי שהרבי מבקש לפגוש אותי.

אביה של גולדה הדריך אותי מראש: "הישאר לעמוד כאשר אתה בחדרו של הרבי ואל תלחץ את ידו. כך נהוג". אך ברגע שנכנסתי, הרבי נעמד, לחץ את ידי וביקש ממני לשבת.

הוא קיבל את פניי בחיוך רחב, והרגשתי שהוא מבקש לגרום לי לחוש בנוח. אך כמובן שלא חשתי בנוח. להיות בחדרו של הרבי היה די מלחיץ עבורי, במיוחד מאחר שהבנתי שזהו סוג של ריאיון: אביה של גולדה ביקש ממנו להעריך אותי ולהחליט האם אני שידוך ראוי עבור גולדה. הרבי הביט לעבר חמי, והחווה לו לצאת את החדר.

פתאום קלטתי שנותרתי לבד עם הרבי. מילותיו הראשונות אליי היו באנגלית: "האם אתה מדבר יידיש?"

עניתי שכן, אם כי אני שולט יותר באנגלית. "טוב, אם כך אדבר אליך ביידיש, ואתה תוכל לדבר באנגלית", הציע הרבי. "אם לא תבין מילה שאומר, אתרגם אותה, אך אל תהסס לומר לי אם לא הבנת".

הרבי ביקש לדעת הכל על קורות חיי. סיפרתי לו על השנים שבהן גדלתי בקראון הייטס, והזכרתי, שלמרבה הצער, בשנות ילדותי, הייתה אמי רתוקה למיטה בעקבות מחלת טרשת נפוצה ממנה סבלה.

הוא גילה עניין רב במחלתה של אמי, ושאל האם המחלה השפיעה על דיבורה או על ראייתה, חקר לגבי מגבלות נוספות שהיא חוותה וביקש לדעת כיצד היא אובחנה לראשונה. טרשת נפוצה היא מחלה שמשפיעה על אנשים רבים בדרכים שונות,

«

במוצאי יום כיפור תשכ"ד (1963), ביקשתי את ידה של מי שעתידיה הייתה להיות אשתי. שמה היה גולדה כץ, והיא באה משיקגו.

הכירו בינינו מוקדם יותר באותה שנה, וכעבור כמה חודשים הרגשתי שאני בשל להציע לה להינשא. בדיוק סיימתי את לימודי בבית הספר למשפטים של אוניברסיטת ניו יורק, ניגשתי למבחן ההסמכה ללשכת עורכי הדין וחכייתי לתוצאות. בינתיים, התחלתי לעבוד כעורך דין במשרד המשפטים בווישינגטון הבירה.

כמובן שהתקשרנו להוריה של גולדה כדי לבשר להם את הבשורה הטובה. אימה שמחה מאוד ובירכה אותנו, ואחר כך אביה שוחח איתי. גם הוא בירך אותי בחמימות, אך שמת לב שהוא נמנע מלומר "מזל טוב". שיערתי שיש דברים בגו.

"אני בטוחה שהוא ירצה שתפגש עם הרבי מליובאוויטש לפני שיוכל בכלל להעלות על הדעת שנתחתן", הסבירה גולדה.

גולדה הזכירה קודם לכן שאביה, יענקל כץ, היה חסיד ותומך נלהב של חב"ד, ושהיה לו קשר קרוב מאוד עם הרבי. לכן, על אף שסברנו כי השידוך בינינו סגור, חמי לעתיד לא ביטא שום

"ראה", הסברתי, "באמת אני פרקליט חדש - אני עדיין מחכה לשמוע אם בכלל עברתי את בחינת ההסמכה ללשכת עורכי הדין!"

בתגובה הרבי רק חייך, ולא אמר דבר. עליי לציין, כי למחרת פרסם הניו יורק טיימס רשימה של כל מי שעברו את מבחני ההסמכה ללשכת עורכי הדין בניו יורק, ולמרבית המזל גם שמי הופיע בה.

בזמן ששוחחנו, הרגשתי כאילו אין שום דבר אחר בעולם שמעניין את הרבי מלבד השיחה עמי. הוא היה ממוקד בי לחלוטין, ללא שום הפרעות או הסחות דעת - זה היה מדהים בעיניי.

הרבי הציע לי לקבוע עתים ללימוד תורה.

"לא משנה כמה זמן זה יהיה", אמר. "עליך לבחור זמן מסוים במשך היום, ולהפוך אותו לקבוע, כך שתדע שבזמן הזה אתה לומד".

לבסוף דיבר איתי בנוגע לגולדה, ואז הוא קם ממקומו והושיט את ידו. "זהו שידוך טוב. מזל טוב!"

בעיניי היה נדמה שהריאיון כולו נמשך דקות ספורות בלבד, אבל אחרי שיצאתי, ראיתי שחמי מיזוע כהוגן - הוא לא הבין מדוע זה נמשך זמן כה רב.

הוא הגיע בריצה, ואחר כך נכנס לחדרו של הרבי לעוד כמה דקות. סיפרתי לאשתי ולאימה שהרבי אמר "מזל טוב", כך שאני משער שיש לנו את האישור להתחתן. לבסוף יצא חמי שוב והכריז, "מזל טוב!"

מר מרטי ג'ייקובס מתגורר בבל הרבור, פלורידה, שם הוא עוסק בעריכת דין. הוא רואיין בחודש סיון, תשע"ב (2012).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב ש"ל מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ג (1982) — שני רבנים נכבדים נכנסו ליחידות בלילה זה. תחילה נכנס הרב משה רוזן, רבה הראשי של רומניה ושהה בחדרו של הרבי קרוב לשעתיים. אחר כך נכנס הרב אברהם וינברג שהתמנה זה לא כבר לאדמו"ר החדש מסלונים. האדמו"ר נכנס תחילה עם פמליה מחסידי, ואחרי שאלה בירכו את הרבי לשלום, ביקשם האדמו"ר לצאת, ונשאר לשוחח ביחידות עם הרבי למשך כשעה. בסיום היחידות ליווה אותו הרבי עד לפתח ועקב במבטו עד ליציאתו מהבניין. ' במרחשון

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

ואני סבור שהרבי רצה ללמוד כמה שיותר על כך, מאחר שהוא היה בקשר עם אנשים נוספים שסבלו ממחלה זו.

"ובמה אתה עוסק לפרנסתך?", התעניין הרבי.

אחרי שהשבתי שאני עורך דין במשרד המשפטים, שאל הרבי האם נפגשתי אי פעם עם פרקליט המדינה.

למעשה, אכן נפגשתי. אחרי שרואיינתי כמועמד למשרה במשרד המשפטים, קיבלתי שיחת טלפון מאדם שהציג עצמו כפרקליט המדינה, והציע לי את התפקיד. הייתי בטוח שמדובר במתיחה של אחד מחבריי - הם היו חקיינים מעולים, ואחד מהם ידע לחקות היטב את המבטא של קנדי.

"בסדר", אמרתי, "מספיק עם המשחקים. מי מדבר?"

בתגובה אמר הקול בטלפון, "מה דעתך שאמסור לך את מספר הטלפון שלי בווישינגטון, ותוכל להתקשר אליי בחזרה?"

מכל מקום, כך הוצעה לי משרה במשרד המשפטים על ידי פרקליט המדינה, רוברט קנדי. באותו זמן, אחיו, הנשיא ג'ון פ' קנדי, עדיין היה בחיים.

את כל זה לא סיפרתי לרבי, אך כן סיפרתי על פגישה שהתקיימה פעם במשרדו של רוברט קנדי ביום שישי אחר הצהריים. השעה הלכה והתאחרה, והוא רצה להמשיך בפגישה, אך אני אמרתי, "אני מצטער, אך אני שומר שבת. אני חייב להגיע הביתה לפני כניסת השבת".

"זה בסדר גמור", הרגיע אותי מר קנדי. "האם נוכל להיפגש מחר?"

השבתי בשלילה, והסברתי שעדיין יהיה שבת.

הוא התנצל, ואז הצעתי שנוכל להיפגש ביום ראשון בכל שעה שירצה.

"ובכן", השיב, "זהו יום המנוחה שלי. מה דעתך שניפגש ביום שני?"

סיפרתי לרבי את הסיפור הזה והוא חייך. הרבי ייחס חשיבות רבה למשרד המשפטים, במיוחד מאחר שנושאים מסויימים הנוגעים לענייני דת מצויים בתחום אחריותו, ולדעתי הוא היה מודאג באשר ליחסם כלפי הנושאים הללו. נראה היה כי העובדה שפרקליט המדינה גילה התחשבות ביחס לשמירת הדת והיה מסוגל לטפל בעניין בצורה נעימה ומכבדת, הייתה משמעותית בעיני הרבי.

באופן כללי, היה לי קשר הדוק הרבה יותר עם המשנה לפרקליט המדינה, אדם בשם ג'ון דאגלס. סיפרתי זאת לרבי.

"האם אביו הוא הסנטור מאילינוי, פול דאגלס?" ביקש הרבי לוודא. נדהמתי מכך שהרבי ידע זאת.

הופתעתי עוד יותר מהידע שגילה הרבי ביחס לזירה הפוליטית בווישינגטון. הרבי היה מודע היטב לכל המתרחש שם, ושוחחנו על כך בהרחבה. הוא ביקש לדעת מה בדיוק סוג העבודה שבה אני עוסק, האם אני מופיע בבתי המשפט, מה טיב הקשרים שלי עם רוברט קנדי, וכן הלאה.

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד